ὅτι ἡ τελευταία φάρσα εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε καταφύγει γιὰ νὰ τὴν κάνῃ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ ὅπως ἤθελε, ἦτο ὑπερβολική, καὶ ὅτι ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ καταστραφῇ ὅτι εἶχε οἰκονομήσει ὡς τότε μὲ τόσας θυσίας.

Εὑρῆκε ὡς τόσο τὸν τρόπο νὰ κόνῃ τὴν Ἰβόνη νὰ πιστέψῃ ὅτι εἶχε πράγματι προσβληθεῖ ἀπὸ σκωληκοειδίτιδα.

Στὸ Παρίσι μετὰ μιὰ ἑβδομάδα κάποια φίλη τῆς Ἰβόνης τῆς εἶπε :

— Ξέρεις, ὁ Λαμὰρ ἔκανε πρὸ δύο ἡμερῶν ἐγχείρησι. Πήγαινε νὰ τὸν δῇς. Εἶνε στὴν κλινικὴ Γκουσέ. Ὅταν τὴν εἶδε ὁ Ἰάκωβος δὲν κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὴ χαρά του. Εἶχε ἐπιτύχει λοιπὸν τὸ σχέδιό του. Τὸν ἀγαποῦσε καὶ ἡ Ἰβόνη τρελλά, μὲ ὅλη τὴν ψυχή της. Δὲν τὸν ἀπειλοῦσε πλέον, τὸν ἱκέτευε νὰ προσέχῃ τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ γίνῃ καλά. Ὡς τόσο προσεποιεῖτο ἀκόμη τὸν ἄρρωστο, γιὰ ν' αὐξάνῃ μὲ τὴν ἀναβολὴ τὸν ἔρωτά της. Ἀλλὰ μιὰ μέρα ἔλαβε ἕνα γράμμα ποὺ τὸν ἔκανε ν' ἀποφασίσῃ κάτι ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἐπιθυμοῦσε μὲ ὅλη του τὴν καρδιά.

«Ἂν ἀρνηθῇς νὰ γίνῃς φίλος μου καὶ πάλιν, τοῦ ἔγραφε ἡ Ἰβόνη, θὰ πῇ ὅτι ἢ εἶσαι τρελλὸς ἢ ὅτι εἶσαι ἕνα πρωτοφανὲς τέρας».

Ὁ κίνδυνος ἦτο πλέον μεγάλος καὶ ὁ Ἰάκωβος ὑπεχώρησε. Σὲ λίγες ὧρες, μέσα σὲ μιὰ κομψὴ φωλιά, ὕστερα ἀπὸ τρελλὰ φιλιὰ καὶ χάδια τῆς ἔλεγε :

— Μὰ ναί, ὅλα, ὅλα ἦταν ψέμματα. Καὶ οἱ ἐργασίες, καὶ τὸ ταξεῖδι μου στὸ Παρίσι καὶ ἡ ἐγχείρησις.

Ἔπρεπε ὅμως νὰ ὑπομένῳ ὅλες αὐτὲς τὶς θυσίες γιὰ νὰ σὲ κάνω δική μου ὅπως ἐγὼ ἤθελα.

Θὰ ἤθελα, ἀγάπη μου, κάθε φορὰ ποὺ παίζεις, νὰ νοικιάζω ὁλόκληρη τὴ σάλλα, γιὰ νὰ σὲ χαίρομαι μόνος ἐγώ... Θὰ ἤθελα μόνος ἐγὼ νὰ σὲ βλέπω νὰ χαμογελᾶς, μόνος ν' ἀκούω τὴ φωνή σου.. Σὲ λατρεύω !.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔκλαιγε ἀπὸ χαρὰ ὁ Ἰάκωβος Λαμὰρ, καὶ ἡ Ἰβόνη μπροστὰ σὲ τόση ἀγάπη, ἔννοιωσε ἕναν φόβο.

***

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἰάκωβος ἔλαβε μιὰ σύντομη ἐπιστολή : «Φεύγω, μὴ ρωτᾶς γιὰ ποῦ. Φεύγω γιατὶ σ' ἀγαπῶ καὶ γιατὶ φοβοῦμαι τὴν ἀγάπη μου. Ἰβόνη Λοζέλ.»

Γράφουσα τὴν τελευταία φράσι ἐχαμογέλασε ἡ Ἰβόνη. Ἐχαμογέλασε γιὰ τὸ ψέμμα ποὺ ἔγραφε. Τὸν ἐγκατέλειπε ὄχι γιατὶ τὸν ἀγαποῦσε ἀλλὰ διότι ἀκριβῶς ἔπαυσε νὰ τὸν ἀγαπᾶ μόλις ἔγινε δικός της. Ἡ ἰδέα ὅτι θ' ἀνῆκε ἀποκλειστικῶς στὸν Λαμὰρ, ὅτι θὰ ὑφίστατο τὴν τυραννικὴ του ἀγάπη, τῆς ἐφάνη τόσο ἀφόρητη ὥστε δὲν ἐδίσταση νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Παρίσι. Ἀπὸ ἕναν μῆνα περισσότερο νὰ τὸν ἀγσπήσῃ; Καὶ ὕστερα ; Ὕστερα ἡ ἀγάπη του θὰ ἦταν γι' αὐτὴν ἕνας ἀνυπόφορος ζυγός. Ἄλλωστε σὰ βάθη τῆς ψυχῆς της χωρὶς νὰ τὸ ἐννοεῖ ἴσως, ἕνα ἀκατανίκητο γυναικεῖο αἴσθημα δὲν τῆς ἐφώναζε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ἰάκωβο, γιὰ τὰ ὅσα τῆς εἶχε κάνει, φεύγοντας μέσ' ἀπ' τὰ χέρια του τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἐπίστευε ὅτι ἦταν γιὰ πάντα δική του.

Καὶ ἔτσι ὁ Ἰάκωβος Λεμὰρ ἐχάρηκε μία μόνην ὥρα ἐκείνην ποὺ εἶχε κυνηγήσει ἕξη μῆνες μὲ τὸν πόθο νὰ τὴν κάνῃ γιὰ πάντα δική του.

Ζὰκ Λαμαντὶ

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ἐὰν τὸ παιδί σου, ἔχει χονδρὰ ἀμυγδαλάς, ἀφαιρέσατέ τες του ἀμέσως καὶ μὴν ἀναβάλλετε ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καὶ ἀπὸ μῆνα εἰς μῆνα.

Θὰ καταστήσετε ἔτσι, τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ σας φυσικόν, τὸ σῶμα του γερόν καὶ τὴν διανοητικὴν κατάστασίν του, πάρα πολὺ καλήν.

***

Μὴν ἀναπνέετε μὲ τὸ στόμα.

Ἀναπνέετε μὲ τὴν μύτη.

Ἡ μύτη εἶνε προωρισμένη, γιὰ νὰ φιλτράρῃ τὸν ἀέρα. Γιὰ ν' ἀφαιρῇ τὴν σκόνη ποὺ ἔχει, νὰ τὸν κάνῃ πειὸ θερμόν, γιὰ νὰ μὴ καταβῇ ψυχρὸς στοὺς πνεύμονας, καὶ νὰ μετριάζῃ τὴν ὑγρασίαν.

Ἡ μύτη εἶνε ἡ θύρα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μπαίνουν εἰς τὸ δένδρον τῶν πνευμόνων, ἐνῷ τὸ στόμα εἶνε ὁ σωλήνας τῆς τροφῆς.

Μὴν ἀνοίγετε τὸ ἕνα, ἀντὶ τοῦ ἄλλου.

Κάθε ἕνα εἰς τὴν θέσι καὶ στὴν ὥρα του.

Ο,ΤΙ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ

Πόθεν ἡ λέξις Grève;

Ξέρετε γιατὶ στὴν Γαλλία λέγεται ἡ ἀπεργία Grève ;

Τὸ πῆρε τὸ ὄνομα ἀπὸ τὴν ὁμώνυμόν της πλατεῖα τῶν Παρισίων, τὴν Γρέβην, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸν μεσαίωνα καὶ ἐδῶθεν ἀπέχτησε καὶ μιὰ φοβερὴ ἐπισημότητα, γιατὶ ἐγένοντο ἐκεῖ ὅλες ἡ θανατικὲς ἐκτελέσεις.

Τὸ ἰκρίωμα δὲ ἦταν πάντοτε στημένο ἐκεῖ.

Ἀπὸ τοῦ 16ου αἰνῶος, ἐπεκράτησε τὸ ἔθιμο νὰ μαζεύωνται στὶς ρυπαρὲς στοὲς τῆς πλατείας, οἱ χωρὶς ἐργασία ἐργάται καὶ χειρώνακτες. Ἐκεῖ κατέφευγε καὶ κάθε εἴδους φαυλόβιος καὶ ἀλήτης, ὀκνηρὸς καὶ διεφθαρμένος.

Σιγὰ-σιγὰ ὅλοι οἱ φεύγοντες ἀπὸ τὰς ἐργασίας ἐργάται, οἱ ἐκδιωκόμενοι, ἢ καὶ οἱ ἀπεργοῦντες δυσαρεστημένοι, κατέφευγαν ἐκεῖ ζητοῦντες ἐργασίαν.

Σὲ λίγο ἡ Γρέβη ἔγεινε κέντρον ἀέργων καὶ ἔπειτα κέντρον ἀπεργῶν, ὅταν μετὰ τὸ 1864 κατηργήθη στὴ Γαλλία ὁ νόμος, ὁ θεωρῶν τὴν ἀπεργίαν πρᾶξιν ἐγκληματικὴν καὶ κατὰ συνέπειαν ἀξιόποινον.

— «Εἰς τὴν Γρέβην», ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς ὁ τόπος, εἰς ὃ ἔδιδαν σημεῖον συναντήσεως οἱ ἄεργοι ἢ ἀπεργοὶ ἐργάται.

Κατόπιν τὸ ὄνομα «grève» ἀντικατέστησε τὴν λέξιν «ἀπεργία».

Ἡ πρώτη ἀπεργία, ποὺ ἦταν ἡ πειὸ σημαντικὴ στὸ Παρίσι, ἦταν ἡ ἀπεργία τῶν ἁμαξηλατῶν, ποὺ ἔγεινε εἰς τὸ 1865.

Καὶ ἡ πρώτη ποὺ ἐχύθη ἄφθονο αἷμα, ἰδίως παιδιῶν καὶ γυναικῶν, ἦταν ἡ τῶν ἐργατῶν τῶν ὀρυχείων Greuzot.

***

Τί σημαίνει ἡ λέξις «Μπέης» ;

Ἡ λέξις «Βέϋ», «βέ» ἢ «βὲγ» εἶνε Τουρκικὴ καὶ σημαίνει «ἡγεμόνα».

Ἀπ' αὐτὴν προῆλθεν ὁ τίτλος «ἀτὰ-βέγ», ποὺ στὴν ἀρχὴ ἐσάμαινε «παιδαγωγὸ ἡγεμόνος», ἔπειτα τὸν βεζύρην, τὸν ἐπίτροπόν του καὶ ἔπειτα αὐτὸν τὸν ἴδιον ἡγεμόνα.

Ἄλλοτε ὁ τίτλος αὐτὸς ἐδίδετο εἰς διοικητὰς πόλεων ἢ ἐπαρχιῶν, εἰς τοὺς πλοιάρχους «γαλεῶν» ποὺ εἰχαν βαθμὸ «πασσᾶ μὲ δύο οὐρές».

Σήμερα δίδεται εἰς ἀνωτέρους πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς λειτουργοὺς, ἀπόμενε δὲ μόνον μὲ τὴν σημασίαν τοῦ ἡγεμόνος εἰς τὸν τίτλον τοῦ «Βέη τῆς Τύνιδος».

Εἰς τὸ ἀρχαῖο βασίλειον τῆς Ἀλγερίας, ὁ τίτλος τοῦ «βὲγ» ἐδίδετο εἰς τοὺς διοικητὰς τῶν τριῶν ἐπαρχιῶν καὶ εἰς τοὺς στρατηγούς.

Εἰς τὰς Ἰνδίας ὁ τίτλος τοῦ «βέγ», ἔχασε τὴν σημασίαν του καὶ ἀποδίδεται εἰς τοὺς Μογγόλους.

***

Ἡ Εὐρώπη φόρου ὑποτελὴς εἰς τὸ Ἀλγέριον.

Νὰ καὶ κάτι ποὺ δὲν τὸ ξέρατε.

Γιὰ νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς πόσον δυνατοὶ καὶ φοβεροὶ ἦσαν οἱ διάφοροι Ἀφρικανοὶ ἡγεμόνες καὶ τὶ φόβο ἐνέπνεον στὰ ναυτικὰ Κράτη τῆς Εὐρώπης, μιὰ φορά, ἀναφέρομεν ἐδῶ τὶ ἐπλήρωναν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πρὸ τοῦ 1830 στὸν Βέην τῆς Ἀλγερίας.

Τὸ βασίλειον τῶν Δύο—Σικελιῶν τοῦ ἐπλήρωνε κάθε χρόνο 24.000 τάλληρα Ἱσπανικὰ ὡς φόρον ἡσυχίας, ἄλλα δὲ 24.000 ὡς «δῶρα» προξενικά.

Ἡ Τοσκάνη δὲν ἐπλήρωνε φόρο στὸ Ἀλγέριο, κατόπιν μιᾶς συνθήκης ποὺ ἔγεινε στὰ 1823. Ἔδιδεν ὅμως ὡς «προξενικὰ δῶρα» κάθε χρόνο 25.000 τάλληρα.

Ἡ Σαρδηνία, κατόπιν μεσολαβήσεως τῆς Ἀγγλίας, δὲν ἐπλήρωνε φόρους καὶ αὐτὴ ἀλλὰ ἔδιδε τὰ προξενικὰ δῶρα, 50.000 τάλληρα.

Ἐννοεῖται ὅτι τὰ δῶρα αὐτὰ ἐδίδοντο, κάθε ποὺ θὰ ἀλλαζόταν καὶ ὁ Πρόξενος.

Μιὰ φορὰ ποὺ ἄλλαξε τέσσαρας προξένους, ἐπλήρωσε τέσσερες φορὲς τὶ περίεργα ταῦτα δῶρα.

Ἡ Πορτιγαλλία ἐπλήρωνε, κάθε χρόνο 24.000 τάλληρα καὶ 20.000 γιὰ προξενικὰ δῶρα.

Ἡ Ἱσπανία, δὲν ἐπλήρωνε φόρο, ἀλλὰ ἔδιδε καὶ αὐτὴ τὰ προξενικά της δῶρα, 20.000 τάλληρα.

Ἡ Ἀγγλία, μὲ ὅλη τὴ δύναμι τοῦ στόλου της, καὶ τὴν ἀπειλὴ τῶν κανονιῶν τοῦ λόρδου Ἔξμουθ, ἐπλήρωνε γιὰ ἀλλαγὲς προξενικὲς 3.000 τάλληρα τὸ ἔτος.

Τὸ ἴδιο ποσὸν ἐπλήρωναν καὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς.

Τὸ Ἀννόβερον καὶ ἡ Βρέμη ἐπλήρωναν κάθε χρόνο 10.000 τάλληρα.

Ἡ Σουηδία καὶ ἡ Δανία, ἦσαν ὑποχρεωμένες νὰ πληρώνουν ἕνα φόρο ὑποτελείας, τρόπον τινά, καὶ αὐτές, συνιστάμενον εἰς εἴδη ναυτιλίας καὶ ὑλικὸ πολέμου, ποὺ ἔπρεπε νὰ φθάνῃ, κάθε χρόνο, στὴν ἀξία τῶν 4.000 ταλλήρων.

Ὥστε, ὅλες ἡ Χριστιανικὲς σχεδὸν δυνάμεις, πρὸ ἑκατὸν περίπου χρόνων, ἐπλήρωναν ἕνα φόρον—φόβου εἰς τὸν Μπέην τῆς Ἀλγερίας.

Καὶ σήμερα ;

Σήμερα ἕνας Γάλλος Γενικὸς Διοικητὴς κυβερνᾶ ὅλην τὴν Ἀλγερίαν !...